

μέσα έξω στην πόλη

Μια μέρα στον ηλεκτρικό, ένα παιδί εξαρτημένο από την πρέζα ζητάει λεφτά για να την παλέψει, εξηγεί δυνατά τι και πως – πάντα σκεφτόμουνα πως είναι να μπαίνεις σ' αυτή τη διαδικασία δημόσια, να ζητάς με όση δύναμη σου έχει απομείνει από τον κοσμάκη που δεν θέλει κι άλλες παρεμβολές στην ήδη καταπιεσμένη και συρρικνωμένη απ' όλες τις πλευρές ζωή του. Μαζεύομαι και γω στη γωνίτσα μου, κοσμάκης, παρακολουθώ τον τύπο, νομίζω ότι είναι -πρέπει να είναι- ο πιο δυνατός από όλους μέσα στο βαγόνι.

Κάθομαι δίπλα σ' έναν γεροδεμένο τύπο, του οποίου η προφορά φανερώνει ότι είναι αλλοδαπός, μετανάστης. Ακούγοντας το παιδί να λέει «μια βοήθεια», προσπαθεί ν' ανοιχτεί στον κόσμο που κάθεται απέναντί του λέγοντας κάπως ενοχλημένος: «και εμείς δηλαδή δεν θέλουμε βοήθεια; δεν κατάλαβα. Τόσα χρόνια δουλεύουμε κι όλο ανάγκες έχουμε». Κάποιος του λέει «ναι, έχεις δίκιο αλλά υπάρχουν και αυτά τα προβλήματα» (εννοώντας την ναρκο-εξάρτηση). Αυτός ο κάποιος, κάνει να το πάει ένα βήμα παραπέρα αλλά μ' ένα τεράστιο άλμα καταλήγει στη συνηθισμένη δημοκρατική ενοχή, σ' αυτή την εύκολη αναμασημένη τύψη: «εμείς τελικά φταίμε για τα προβλήματά μας, για όλους αυτούς εκεί πάνω, τους πολιτικούς, εμείς τους βάζουμε».

Ξανακοιτάω τον μετανάστη, σκέφτομαι αυτό που είπε: κρίμα λέω, έχει λιώσει τα χρονάκια του εδώ πέρα, όμως η σκληράδα του περισσεύει απέναντι στους κοινωνικά τελευταίους, σ' αυτούς που μας κάνουν να φαινόμαστε καλύτερα. Ξαφνικά, πετάγεται ένας τύπος εκεί κοντά, γύρω στα 55-60, μάλλον έχει ακούσει τη συζήτηση και θέλει να παρέμβει. Λέει με ήπιο τρόπο στον μετανάστη, «θα σου πω εγώ ποιος φταίει. Το φταίξιμο να το ψάξεις στους εργοδότες σου. Αυτοί κάνουν κουμάντο». Μωρέ μπράβο λέω, λόγια εργατικής συνείδησης από έλληνα σε μετανάστη, μην γκρεμίστηκε κανα άγαλμα στον περισσό;

Η κουβεντούλα τελειώνει και εμένα μου 'ρχεται στο μυαλό ο Πετρόπουλος:

«αγαπώ τα τσογλάνια και τους χασίκλες, τους κλέφτες, τις πουτάνες, τους ρεμπέτες και τους πούστηδες γιατί μάχονται κάθε μορφή εξουσίας και τους αγαπώ πιο πολύ γιατί τα καταφέρνουν και επιζούν κόντρα στην αστυνομία, κόντρα στον ποινικό νόμο, κόντρα στην απαίσια ηθική των μικροαστών, κόντρα στον φλογερό εαυτό τους».

Το ότι η εθνική ενότητα είναι μια παγίδα, μια καλοστημένη μπίζνα που έχει για βιτρίνα της σημαίες και φυλές ενώ στην αποθήκη της υπάρχει γερό στοκ βασανιστηρίων, λίγο πολύ, το χουμε υποψιαστεί. Λίγο πιο προσεκτικοί να είμασταν, θα βλέπαμε ότι η πραγματικότητα μας ξεπερνά, ταυτόχρονα ξεπερνά και τους σκουληκιάρηδες του εθνικισμού και του κράτους: είμαστε μια πολυεθνική παρέα, πολύχρωμοι και με πολλά νεύρα. Κοινά νεύρα.

Είμαστε παντού και δεν το χουμε καταλάβει, πρέπει να είναι μία από τις καταλήψεις που δεν διαφημίζει τον εαυτό της (έχει σοβαρά εσωτερικά προβλήματα η αλήθεια) είναι όμως εκεί έξω: στο λεωφορείο, το τρένο, το μετρό, το κτελ, κάτω από τις γέφυρες, στα πάρκα, στις δουλειές, στο δρόμο, στα σχολεία, τα πανεπιστήμια, στα στέκια, στα νησιά για «σεζόν».

Αυτό, να μην πολυλογώ, είναι το κάδρο: δύο τσιγγάνες 15 με 17 χρονών λάμπουν απέναντί μου μέσα στο άρρωστο 11 και μου χουνε πάρει τ' αυτιά με τον τάδε που θα πάνε να συναντήσουνε και δώστου γέλια και καημούς ωραίους φλογερούς. Κοιτάζω λίγο έξω, οι ετοιμασίες για τον μαραθώνιο με ανακατεύουν, ξαναγουρίζω μέσα, αρχίζει η μία στ' αυτί μου ένα τραγούδι, γέρνω λίγο ν' ακούσω, φάρμακο για τις αρρυθμίες. Κάτι λέει, κάπως το λέει να δεις, πρέπει να κρατάω σημειώσεις αλλά έτσι λέω και ξελέω. «σ' αγαπώ και είσαι η ζήλειά μου», αυτοί ήταν οι «άξονες» τελοσπάντων. Ιδανική μελωδία.

Σιάχνονται, τσεκάρονται, ετοιμάζονται, φωνάζουν, μου πήρανε τ' αυτιά ή μάλλον εγώ το χω βουλώσει και υποκλίνομαι στη μουσική τους. Έτσι μου ρχεται να χειροκροτήσω.

"We Gypsies, we' re like this, lost sheep – No one will ever change our way of life"

https://www.youtube.com/watch?v=818mK_w8naQ